

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska
Protokolant –	Sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 27 kwietnia 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **sp.j. z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) sp.j. z siedzibą w W. od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 23 października 2018 r. Nr (...)

1. zmienia punkty 1-4 zaskarżonej decyzji w ten sposób, że nałożone kary w kwocie po 4 750 zł (cztery tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych) obniża do kwot po 400 zł (czterysta złotych) za każdy rok;
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;
3. znosi koszty postępowania pomiędzy stronami.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmT 33/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 października 2018 r. wydaną w sprawie (...) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1954, zwanej dalej „Pt”), w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., zwanej dalej „ustawą o wruist”) oraz na podstawie art. 104 § 1 i art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1257, z późn. zm., zwanej dalej „k.p.a.”) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) Spółka Jawna z siedzibą w W. (zwaną dalej „Stroną”), w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015, 2016 oraz 2017 nałożył na (...) Spółka Jawna z siedzibą w W. kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę w ustawowym terminie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych,

budynków umożliwiającą kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 4 750,00 zł,
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 4 750,00 zł,
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 4 750,00 zł,
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 4 750,00 zł.

(decyzja k. 6-16)

Powód (...) Spółka Jawna z siedzibą w W. wniósł odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. Naruszenie art. 210 ust. 1 i 2 w zw. z art., 209 ust. 1 pkt 1 i art. 206 ust 1 PT w zw. z art. 189 f § 1 pkt 1 k.p.a. poprzez jego zastosowanie i nałożenie na powoda kary pieniężnej pomimo, że spełnione zostały przesłanki do odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej,
2. Naruszenie art. 210 ust. 1 i 2 w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 1 i 209 ust. 1 a Pt w zw. z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist poprzez nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości nieadekwatnej do wagi popełnionego czynu i nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary,
3. Art. 7, 77 § 1 k.p.a.
4. Art. 107 § 3 k.p.a..

Zarzucając powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości ewentualnie o jej zmianę poprzez zmniejszenie nałożonych kar do kwot po 400 zł.

(odwołanie k. 19-21)

Pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

(odpowiedź na odwołanie k. 41-46)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód(...) Spółka Jawna z siedzibą w W. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...) i był wpisany w latach 2014-2017. W dniu 24 września 2019 r. powód został wykreślony z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

(fakty niesporne)

Zgodnie z art. 2 pkt 27 Prawa telekomunikacyjnego przedsiębiorca telekomunikacyjny, to przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, świadczeniu usług towarzyszących lub świadczeniu usług telekomunikacyjnych, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny, uprawniony do:

- a) świadczenia usług telekomunikacyjnych, zwany jest „dostawcą usług”,
- b) dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia usług towarzyszących, zwany jest „operatorem”.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. Natomiast, zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjnego, dane o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiającym kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie, w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Na podstawie art. 29 ust. 7 ustawy o wruist Minister Administracji i Cyfryzacji wydał rozporządzenie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz.U. z 2014, poz. 276, zwane dalej rozporządzeniem), w którym określił:

- rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji,
- elektroniczny format przekazywania danych,
- szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,
- wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania.

Zawiadomieniem z dnia 27 sierpnia 2018 r., znak: OLU.WSK.46.84.2018.2 Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015, 2016 oraz 2017.

(pismo k. 1-3 akt adm.)

W odpowiedzi na to wezwanie pismem z dnia 25 września 2018 r. powód poinformował Prezesa UKE, że uważał, że nie dotyczy go obowiązek składania informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, ponieważ jedyną infrastrukturą jaką dysponuje to ta, która stanowi wewnętrzne wyposażenie budynków swym zasięgiem nie wykracza poza obręb nieruchomości, a więc nie podlega rejestracji w systemie. Ponadto wskazał, że Firma (...) prowadzi działalność polegającą na zarządzaniu nieruchomościami biurowymi. Co prawda posiada status przedsiębiorstwa telekomunikacyjnego, ale aktywność ta jest ograniczona do zapewnienia łączności telefonicznej pomiotom gospodarczym - najemcom lokali w nieruchomości położonej przy ul (...) w W.. Ponadto powód złożył zaległe informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego dostępnego pod adresem: <https://archiwum.teleinfrastruktura.gov.pl> za rok 2014, 2015, 2016 oraz 2017.

(pismo z dnia 25 września 2018 r. – brak numeracji akt adm.)

Okolicznością niekwestionowaną jest, że powód nie przedłożył w terminie ustawowym danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, za lata 2014-2017 do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej, służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych oraz budynkach umożliwiających kolokację wg stanu na dzień 31 grudnia 2014, 2015, 2016, 2017 r.

Zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 PT w brzmieniu obowiązującym na datę wydania zaskarżonej decyzji, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą o wruist lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej.

Nie ulega wątpliwości, że jednym z obowiązków udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą, jest obowiązek przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

- Art. 210 [Wysokość kary pieniężnej]
- Orzeczenia: tezowane 20
- Komentarze: 2
- Porównaj

Zgodnie art. 210 ust. Art. 210 [Wysokość kary pieniężnej] ust. 1

- Orzeczenia: tezowane 10
- Piśmiennictwo : 1
- Czasopisma: 1

1 PT karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności. Zgodnie z ust. Art. 210 [Wysokość kary pieniężnej] ust. 2

- Orzeczenia: tezowane 4

2 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu podmiot jest obowiązany do dostarczenia Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

- 1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art.196 ust. 5 - w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;
- 2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

Przewidziany w art. 29 ustawy o wruist obowiązek ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i przedsiębiorca powinien go sam ustalić i wykonać bez oczekiwania na wezwanie przez organ administracji.

Odnosząc się do argumentu, że powód dysponuje jedynie infrastrukturą w zakresie wewnętrznego wyposażenia budynków, a usługi dostępu realizowane są jedynie przez wyspecjalizowane podmioty wewnętrzne wskazać należy,

że obowiązek przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist wynika z faktu posiadania statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, a nie faktu posiadania infrastruktury telekomunikacyjnej. Obowiązek przekazania danych wynikający z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist istnieje również wtedy, gdy informacje mają wartość zero z uwagi na brak infrastruktury u przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Jest to również istotna informacja dla Prezesa UKE umożliwiająca mu realizowanie jego ustawowych obowiązków. Prezes UKE nie może domniemywać w przypadku nie otrzymania danych od przedsiębiorcy, że oznacza to, że nie dysponuje on infrastrukturą telekomunikacyjną. Jednocześnie wskazać należy, że system SIIS umożliwia wprowadzanie danych zawierających wartość „0” i takie dane wpisywane są przez przedsiębiorców będących w takiej samej sytuacji jak powód.

Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku powodowało natomiast narażenie się na sankcję administracyjną, przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Powód jest profesjonalistą i powinien być świadom ciężących na nim ustawowych obowiązków. Prezes UTK nie ma obowiązku informować przedsiębiorców telekomunikacyjnych o ciężących na nich obowiązkach, ponieważ to przedsiębiorca podejmując taką działalność powinien ją prowadzić w sposób profesjonalny realizując wszystkie ciężące na nim ustawowe obowiązki.

Powód podniósł zarzut niezastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary uregulowanej w art. 189f § 1 k.p.a., zgodnie z którym organ administracji publicznej ma obowiązek odstąpić od nałożenia kary, w sytuacji gdy: 1) naruszenie prawa ma znikomą wagę i jednocześnie strona zaprzestała naruszania prawa; 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub gdy strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Sądu przepisy te nie znajdują zastosowania, ponieważ instytucja odstąpienia od wymierzenia kary uregulowana jest w przepisach szczególnych, czyli w art. 209 ust. 1a Pt. Nawet gdyby jednak przyjąć, że przepisy te mają zastosowanie to zgodzić należy się z Prezesem UKE, że pomimo przedłożenia wymaganych danych, a tym samym spełnienia przesłanki zaprzestania naruszania prawa waga naruszenia jakiego dopuścił się powód wiąże się z dalekosiężnymi skutkami zarówno dla realizacji obowiązków ustawowych Prezesa UKE jak i dla samego rynku telekomunikacyjnego, nie można zatem uznać, że waga naruszenia jest znikoma co jest jednoznaczne z wykluczeniem możliwości spełnienia przesłanki określonej w art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a.

Jeśli natomiast chodzi o przesłanki określone w art. 189f § 1 pkt 2 k.p.a. należy wskazać, zgadzając się z Prezesem UKE, że w niniejszej sprawie nie mogły mieć zastosowania. Po pierwsze dlatego, że Prezes UKE jest jedynym organem administracji uprawnionym do nakładania kar pieniężnych za przekazanie niepełnych danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist i związku z tym nie mogła wystąpić sytuacja uprzedniego nałożenia za to samo zachowanie prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej przez inny uprawniony organ administracji. Po drugie naruszenie będące przedmiotem postępowania nie wypełnia znamion wykroczenia, przestępstwa ani też przestępstwa skarbowego. Oznacza to, że nie mogła wystąpić sytuacja, w której strona zostałaby prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniłaby cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Sąd nie podzielił zatem zarzutów podniesionych w odwołaniu i odnoszących się do zasadności odstąpienia od wymierzenia kary przez Prezesa UKE i uznał, że zaszły przesłanki do wymierzenia powodowi kary pieniężnej za naruszenie art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

W myśl art. 209 ust. 1a Pt kara, o której mowa w ust. 1 i 1¹, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Oznacza to, że dopuszczalne jest nałożenie kary pieniężnej w przypadku, w którym doszło do zaprzestania naruszania prawa lub naprawienia wyrządzonej szkody, a ocena pozostawiona jest w tym zakresie Prezesowi UKE i uzależniona jest od tego, czy za nałożeniem kary przemawiają czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

W niniejszej sprawie powód przedłożył wymagane dane za rok 2014, 2015, 2016 i 2017, dopiero w dniu 25 września 2018 r. w trakcie postępowania administracyjnego, a tym samym doszło do spełnienia przesłanki „zaprzestania naruszania prawa” rację ma jednak Prezes UKE, że czas trwania naruszenia nie przemawia za odstąpieniem od nałożenia kary pieniężnej. Ponadto nie doszło do naprawienia szkody bowiem naruszenie będące przedmiotem postępowania nie było związane z wyrządzeniem szkody, ani też nie polegało na wyrządzeniu szkody. Naruszenie stanowiło niewykonanie w terminie obowiązku o charakterze publicznoprawnym nie związanego z jakimkolwiek świadczeniem materialnym. A zatem należy zgodzić się z Prezesem UKE, że w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 209 ust. 1a Pt.

Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zasadnie zostały na powoda nałożone kary, jednak były one zbyt wygórowane.

Zgodzić należało się z pozwanym, że co do zakresu i skutków naruszenia nieprzekazanie danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy wruist prowadziło do utrudnienia realizacji obowiązków Prezesa UKE wynikających z przepisów prawa w zakresie tworzenia warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym, w tym wykluczonym cyfrowo, usług telekomunikacyjnych. Jak słusznie wskazał pozwany, wypełnienie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest niezbędne m.in. w celu realizacji zadań powierzonych UKE w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa na lata 2014-2020. W ramach prowadzonej przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej oraz opracowanej na jej podstawie analizy dostępu do usług szerokopasmowych połączonej z wieloaspektową oceną ekonomiczną opłacalności rozpoczęcia inwestycji identyfikowane są obszary wymagające udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej w ramach (...). Każdy przypadek nieprzekazania Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist wpływa na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali całego kraju. Przekazanie niepełnych lub nieprawdziwych danych może prowadzić do udzielenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu nieuzasadnionej pomocy publicznej, tj. udzielenia wsparcia finansowego na obszarze zgłoszonym jako biała plama, na którym faktycznie istnieje już sieć telekomunikacyjna i istnieje możliwość świadczenia usług. Należy zatem uznać, że zakres naruszenia w niniejszej sprawie był znaczny.

Co do czasu trwania naruszenia, wskazać należy, że wprawdzie czas trwania naruszenia różni się co do każdego roku, za który należało przekazać dane, jednak po pierwsze nie jest to jedyna okoliczność wpływająca na wymiar kary, poza tym w każdym z tych przypadków czas naruszenia był znaczny, co miało wpływ na wykonywanie przez Prezesa UKE jego ustawowych obowiązków. W tym zakresie Sąd podzielił ocenę Prezesa UTK.

Oceniając dotychczasową działalność powoda Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej słusznie przyjął za okoliczność obciążającą wcześniejsze nałożenie na powoda kary za naruszenie obowiązków wynikających z art. 7 Pt (decyzja z 13 października 2017 r. OLU.WSK.46.10.2017.7 – brak numeracji kart w aktach administracyjnych). Wskazać ponadto należy, że powód był także ukarany decyzją z dnia 27 września 2019 r., za niewykonanie obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2018, która stała się prawomocna wobec niewniesienia od niej odwołania (kopia decyzji OLU.WSK. 46.23.2019.6 nadesłana mailem i niezaprzeczone twierdzenie pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2021 r.). Nałożono wówczas karę w wysokości 300 zł. Analizując treść tej decyzji Sąd uznał, że kary wymierzone w niniejszym postępowaniu naruszają zasadę proporcjonalności. Rację ma pozwany, że w sprawie tej zakres naruszenia był zdecydowanie mniejszy, bowiem niewykonanie obowiązku dotyczyło roku 2018, zaś w niniejszej sprawie lat 2014-2017 a obowiązek wykonano dopiero 25 września 2018 r. Rację ma też pozwany w tym zakresie, że w niniejszej sprawie podstawa wymiaru kary była wyższa, bowiem przychody powoda za rok 2017 wykazane w rachunku zysków i strat wynosiły (...) zł, zaś w sprawie (...) przychody stanowiące podstawę wymiaru kary wynosiły (...) zł. W tym miejscu wskazać należy, że nietrafne są argumenty powoda odnoszące się do tego, że przychody z działalności telekomunikacyjnej stanowią jedynie niewielką część jego przychodów. Z art. 210 ust. 1 Pt wynika, że podstawą wymiaru kary jest cały przychód ukaranego podmiotu, a nie ten pochodzący z działalności telekomunikacyjnej. Zastrzeżenia jednak wzbudza dysproporcja w wysokości wymierzonych kar za naruszenia przepisów ustawy o wruist w obu sprawach: 4 750 zł do 300 zł nawet przy uwzględnieniu okoliczności podniesionych przez pozwanego w załączniku

do protokołu rozprawy z dnia 27 kwietnia 2021 r. Istotną okolicznością, którą Sąd uwzględnił w niniejszej sprawie był fakt, że powód został wykreślony z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych w dniu 24 września 2019 r., a zatem z punktu widzenia odstraszałającej funkcji, którą ma spełniać kara w odniesieniu do innych przedsiębiorców, wystarczająca będzie kara w wysokości 400 zł za każdy rok naruszenia przepisów ustawy i w takim zakresie zaskarżona decyzja została zmieniona.

Odnośnie do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Sąd Okręgowy uznaje, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. W ocenie Sądu sytuacja taka nie miała w niniejszej sprawie miejsca. Powód miał możliwość zarówno na etapie postępowania administracyjnego i sądowego zgłaszania twierdzeń i dowodów, które zostały ocenione przez Prezesa UTK a następnie Sąd ocenił je i wziął pod uwagę w niniejszym postępowaniu.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 100 kpc.

SSO Ewa Malinowska